

231

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 sierpnia 1968 r.

w sprawie obowiązku kształcenia zawodowego na niektórych terenach młodzieży w wieku od ukończenia 15 lat do ukończenia 18 lat.

Na podstawie art. 15 w związku z art. 37 ust. 3 ustawy z dnia 15 lipca 1961 r. o rozwoju systemu oświaty i wychowania (Dz. U. Nr 32, poz. 160) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Na zasadach określonych w rozporządzeniu może być wprowadzony na niektórych terenach obowiązek kształcenia zawodowego młodzieży w wieku od ukończenia 15 lat do ukończenia lat 18, nie-uczęszczającej do szkół lub nie pracującej zawodowo.

2. Prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) w porozumieniu z Ministrem Oświaty i Szkolnictwa Wyższego określa w miarę potrzeby i posiadanych środków materialnych terminy wprowadzenia obowiązku, o którym mowa w ust. 1, na terenie poszczególnych miast.

§ 2. 1. Wykonanie obowiązku kształcenia zawodowego (§ 1) odbywać się będzie w szkołach zawodowych lub w szkołach (na kursach) przysposabiających do zawodu, organizowanych przez właściwe organy administracji szkolnej na zasadach ustalonych przez Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego.

2. Wykonanie obowiązku, o którym mowa w ust. 1, powinno się również odbywać w szkołach zawodowych lub w szkołach (na kursach) przysposabiających do zawodu, organizowanych przez resorty upoważnione do prowadzenia szkół, na wniosek prezydiów właściwych wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

§ 3. Obowiązek kształcenia zawodowego (§ 1) może być również realizowany w Ochotniczych Hufcach Pracy Związku Młodzieży Socjalistycznej i Związku Młodzieży Wiejskiej, do których kierowana jest zainteresowana młodzież na własną prośbę lub na prośbę jej opiekunów.

§ 4. Rejestracji młodzieży podlegającej obowiązkowi kształcenia zawodowego określonego w § 1 dokonują kuratoria okręgów szkolnych prezydiów właściwych rad narodowych przy współudziale organów zatrudnienia i innych organów podległych prezydiom tych rad narodowych.

§ 5. W uzasadnionych wypadkach właściwe organy administracji szkolnej mogą zwolnić osobę odpowiadającą warunkom określonym w § 1 od obowiązku wynikającego z rozporządzenia.

§ 6. Zasady zatrudniania absolwentów szkół (kursów) przysposabiających do zawodu, odbywania przez nich stażu pracy oraz uzyskiwania tytułów kwalifikacyjnych ustali Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac.

§ 7. Utrzymuje się w mocy rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 25 lipca 1967 r. w sprawie wprowadzenia obowiązku kształcenia zawodowego młodzieży w wieku od lat 15 do lat 18 na terenie m.st. Warszawy (Dz. U. Nr 30, poz. 142), z tym że przepisy § 2 ust. 2, § 3, 4 i 6 niniejszego rozporządzenia mają również zastosowanie na terenie m.st. Warszawy.

§ 8. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Oświaty i Szkolnictwa Wyższego, właściwym ministrom, Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac oraz prezydiom wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz
Wiceprezes Rady Ministrów

232

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 27 sierpnia 1968 r.

w sprawie dodatków do emerytur i rent z tytułu pracy naukowej.

Na podstawie art. 46 ust. 3 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Okres pracy naukowej wymagany do przyznania dodatku do emerytury pracownikowi, który wykonywał tę pracę ostatnio przed osiągnięciem wieku emerytalnego, wynosi co najmniej 15 lat, a jeżeli pracownik powołany został na stanowisko wymienione w art. 46 ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytal-

nym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6), zwanej dalej „ustawą”, po ukończeniu 55 roku życia — co najmniej 10 lat.

2. Okres pracy naukowej wymagany do przyznania dodatku do emerytury pracownikowi, który ostatnio przed osiągnięciem wieku emerytalnego wykonywał pracę inną niż naukowa, wynosi co najmniej:

- 1) 25 lat dla mężczyzny i 20 lat dla kobiety albo
- 2) 15 lat, pod warunkiem że przejście z pracy naukowej do innej pracy, wykonywanej ostatnio przed osiągnię-

ciem wieku emerytalnego, nastąpiło ze względu na stan zdrowia, w drodze wyboru, przeniesienia służbowego lub innego zarządzenia albo też na skutek objęcia stanowiska obsadzanego w drodze konkursu w zakładzie społecznym służby zdrowia.

§ 2. 1. Okres pracy naukowej wymagany do przyznania dodatku do renty inwalidzkiej pracownikowi, który wykonywał tę pracę ostatnio przed powstaniem inwalidztwa, wynosi co najmniej 5 lat w ciągu ostatnich 10 lat przed powstaniem inwalidztwa.

2. Okres pracy naukowej, o którym mowa w ust. 1, nie jest wymagany, jeżeli pracownik ubiega się o dodatek do renty inwalidzkiej z tytułu inwalidztwa powstałego wskutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej, pozostających w związku z tą pracą.

3. Okres pracy naukowej wymagany do przyznania dodatku do renty inwalidzkiej pracownikowi, który w chwili powstania inwalidztwa wykonywał pracę inną niż naukowa, wynosi co najmniej 10 lat, przy czym prawo do dodatku powstaje jeżeli:

- 1) przejście z pracy naukowej do innej pracy, wykonywanej ostatnio przed powstaniem inwalidztwa, nastąpiło ze względu na stan zdrowia, w drodze wyboru, przeniesienia służbowego lub innego zarządzenia oraz
- 2) przerwa między ustaniem pracy naukowej a powstaniem inwalidztwa nie była dłuższa niż 5 lat.

§ 3. Do okresu pracy naukowej, poza pracą na stanowiskach, o których mowa w art. 46 ust. 2 ustawy, zalicza się również:

- 1) okresy pracy na stanowisku zastępcy profesora, jeżeli z pracy tej pracownik przeszedł do pracy naukowej oraz
- 2) okresy, o których mowa w art. 10 ustawy, jeżeli bezpośrednio przed tymi okresami pracownik wykonywał pracę naukową.

§ 4. 1. Osobom powołanym na stanowisko profesora, docenta etatowego, samodzielnego pracownika naukowo-badawczego, starszego kustosa dyplomowanego lub kustosa dyplomowanego przed dniem 9 kwietnia 1965 r. do okresu pracy naukowej wymaganego do przyznania dodatku mogą być zaliczone — poza okresami wymienionymi w § 3 — również okresy pracy naukowo-badawczej lub zawodowej, wykonywanej przed powołaniem na to stanowisko w dziedzinie objętej działaniem szkoły wyższej, wyższej szkoły zawodowej, placówki naukowej lub naukowo-badawczej albo w dziedzinie pokrewnej.

2. Zaliczenia okresów pracy, o której mowa w ust. 1, dokonuje dla pracowników:

- 1) szkół wyższych i wyższych szkół zawodowych — minister sprawujący nadzór nad tymi szkołami, po wysłuchaniu opinii Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego (Rady Wyższego Szkolnictwa Artystycznego),
- 2) Polskiej Akademii Nauk i jej placówek naukowych, instytutów naukowo-badawczych oraz innych placówek uprawnionych do zatrudniania pracowników naukowo-

badawczych — Sekretarz Naukowy Polskiej Akademii Nauk lub właściwy minister, po wysłuchaniu opinii Głównej Komisji Kwalifikacyjnej,

- 3) wyższych szkół wojskowych i wojskowych instytutów naukowo-badawczych oraz innych placówek wojskowych uprawnionych do zatrudniania pracowników naukowo-badawczych — Minister Obrony Narodowej, po wysłuchaniu opinii Rady Wyższego Szkolnictwa Wojskowego.

3. Przepis ust. 1 stosuje się również do osób powołanych przed dniem 31 grudnia 1966 r. na stanowiska wymienione w tym przepisie w Bibliotece Narodowej i w Bibliotece Śląskiej. Zaliczenia okresów pracy, o której mowa w ust. 1, dokonuje Minister Kultury i Sztuki po wysłuchaniu opinii Rady Naukowej Biblioteki Narodowej.

§ 5. Przy ustalaniu okresu pracy naukowej wymaganej do przyznania dodatku do emerytury lub renty inwalidzkiej nie uwzględnia się okresów tej pracy wykonywanej w wymiarze czasu pracy niższym niż połowa obowiązkowego wymiaru zajęć, niezależnie od tego, czy praca ta wykonywana była przed czy po wejściu w życie rozporządzenia.

§ 6. 1. Wysokość dodatku oblicza się od emerytury lub renty, która przysługiwałaby wyłącznie od zarobków uzyskiwanych z pracy naukowej, przy czym przy ustalaniu tych zarobków stosuje się odpowiednio przepis art. 17 ustawy.

2. Wysokość dodatku oblicza się od emerytury lub renty (ust. 1) bez jakichkolwiek innych dodatków.

§ 7. W razie ponownego ustalenia wysokości renty inwalidzkiej na podstawie art. 70 ustawy wysokość dodatku ulega ponownemu ustaleniu, jeżeli nową wysokość renty ustala się od zarobków z pracy naukowej; natomiast wysokość dodatku nie ulega zmianie, jeżeli nową wysokość renty ustala się od zarobków z pracy innej niż praca naukowa.

§ 8. Prawa do dodatku do emerytury lub renty nie nabywa, a nabyte traci osoba prawomocnie ukarana w trybie dyscyplinarnym karą wydalenia ze służby.

§ 9. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio do emerytur i rent określonych w przepisach:

- 1) ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. z 1968 r. Nr 3, poz. 19),
- 2) ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 10),
- 3) ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 11).

§ 10. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 czerwca 1965 r. w sprawie dodatków do rent z tytułu pracy naukowej (Dz. U. Nr 26, poz. 175).

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

Wiceprezes Rady Ministrów

233

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 27 sierpnia 1968 r.

w sprawie ustalenia wysokości niektórych rent inwalidzkich przysługujących żołnierzom niezawodowym osiągniętym zarobek z tytułu zatrudnienia lub dochód z innych źródeł.

Na podstawie art. 11 ust. 8 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 11) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie dotyczy rent inwalidzkich II i III grupy inwalidów przyznanych na podstawie art. 11 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 11).